

Synoda o synodalitě – plzeňská diecéze – po ranní mši o 3. neděli postní (skupinka A)

Farnost: Cheb, fara Cheb, 20. března 2022, 11:00 – 12:15 hod.; **Moderátor:** Jana Haklová; **Zapisovatel:** Petr Hruška

Název oblasti: 3. Odvážně se ujímat slova; **Účastníci:** všichni chebští farníci (4 ženy a 2 muži; 1 věku mladšího, 3 středního, 2 seniorského); **Biblická meditace** (Lk 13,1-9) kázání při mši „Parrhésia Boží“

Zkušenosti účastníků s „odvážným a láskyplným ujímáním se slova“ v životě a ve farnosti:

- Jedna z účastnic „rychleji mluví, než myslí“, doma jsem odvážnější, ale mluví ne vždy s láskou, což se chce učit. Nejlépe se jí pak mluví s někým, koho zná (společné zájmy). Myslí si, že když vidíme něco někde zásadně špatně, je třeba to říct (ale bez vzteku).
- Jeden z účastníků už po příchodu do farnosti (když uvěřil) věděl, „jsem tady doma“ – což mu pomohlo se kdykoli na cokoli zeptat či říct své připomínky. Farář vnímá jako vstřícnou autoritu, někdy by potřeboval ještě jasnější a přímější vedení či pokyny. Touží po vzájemnosti ve vztazích – i v „ujímání se slova“. Má v sobě ochotu dávat své vlastní zkušenosti s Bohem (svědectví) k dispozici i třeba pro slavení nedělní mše svaté, potřebuje ale k tomu být osobně pozván či vybidnut.
- Jedna z účastnic se nedávno ke svému úžasu dozvěděla, že Bůh k nám mluví a že mluví ke všem (Boží slovo, události, lidi, vnitřní tušení...). Prožívá nově vděčnost za své narození (kterým se také Bůh „ujímá slova“) a za to, že je součástí Božího plánu lásky se světem. Vnímá vztah s Bohem jako základ našeho vlastního „ujímání se slova“ vůči druhým lidem a pokouší se této lásce denně odevzdávat. Za své vlastní cesty k „ujímání se slova“ vnímá např. psaní do Zpravodaje (k tomu jí ale musí Pán Bůh vždycky znovu „došťouchnout“) a především zpěv při liturgii a Večerech chval.
- Jiná z účastnic reflektuje své malé sebevědomí (mající kořeny v dřívější rodinné situaci), ale trpělivě se sžívá s farností a je to postupně lepší (lépe se jí už zapojuje). Vyčítá si, že nevedla k víře své děti. Myslí si, že je dobře se odvážně ujímat slova, ale dát pozor na to, abychom tím neublížovali (což jí pak trápí). Vadí jí, když se ve farnosti nemluví „otevřeně“ (když se něco tutlá). Těší ji, když se zpívá z plna hrdla a kněz k tomu povzbudí.
- Jiná účastnice raději poslouchá, než mluví, raději dá něco najevo prací. Učí se, že „její pravda“ často „neodpovídá tomu, co se ve skutečnosti děje“ a to jí pak rozhodí a obává se toho (i v práci). Proto se cítí být raději tou, která druhým slouží nějakou praktickou službou.
- Farář trápí, že se občas dozvídá, že se mu někdo něco „bojí říct“. Má radost z toho, jak se někteří „ujímají slova“ např. ve Zpravodaji (svědectví víry), v rámci malých společenství nebo občas i při nějaké větší akci (Noc kostelů). Je si vědomý toho, že často čeká, co ostatní, místo aby ke svědectví pozval osobně.

Společná reflexe řečeného:

- Při vzájemných komentářích řečeného jsme ve skupince zakusili sílu toho, když se lidé „ujímají slova“, aby druhé ujistili a povzbudili, že jsou pro ně jedineční, že je vidí jako nepostradatelnou součást celku, že vnímají jejich krásu a dary (např. mlčenlivou službu, „překládání“ faráře do jednoduché řeči, pohostinnosti, zpěvu, psaného slova, odvahy projevit se veřejně, naslouchání, doprovázení, „otvírání dveří“, vlídné authority...), že lze projít obdobími nesnázi nakonec k dobrému, že nikdy není pozdě. Byla to krásné „ujímání se slova“ v praxi.

Co skupinka doporučuje:

1. **Malé skupiny:** Všichni ze skupinky se shodli, že ujímat se slova je třeba se učit v menších skupinách a společenstvích, kde je důvěra a bezpečí, proto doporučují hledat cesty, jak v setkávání synodálních skupinek pokračovat, podpořit vznik dalších, a i nadále je ve farnosti v jejich setkávání podporovat a doprovázet.
2. **Propojenost s celkem:** Za důležité pak někteří považovali také propojení těchto malých skupin mezi sebou navzájem, např. skrze občasná větší setkání všech ve farním sále či v kostele s možností sdílení se „přes hranice“ jednotlivých skupin, zájmů a zaměření.
3. **Prezentace navenek:** Někteří považují za důležité, aby se jednotlivé skupiny „ujímaly slova“ také tím, že se budou více prezentovat navenek ve farnosti i širší veřejnosti (např. skrze různé instalace v kostele, na farních vývěskách, ve farním Zpravodaji či na webu a facebooku farnosti).
4. **Veřejné svědectví:** Většina se shodla, že je důležité osobně povzbuzovat jednotlivce, aby měli odvalu „ujmout se slova“ a vydat svědectví o svém vlastním životě s Kristem, a to jak např. písemně (web, Zpravodaj), tak také ústně (v kostele, např. v rámci farářova kázání, nebo formou nahrávky, kterou by farář při kázání použil), či zpěvem.
5. **Hroznatova mísa:** Padl také návrh pokusit se oživit Hroznatovu mísu a povzbudit farníky, aby do ní nepsali jen prosby se jménem, ale trochu se rozepsali o situaci, za kterou se chtějí modlit, a především také o své vděčnosti, když prožijí nějaké vyslyšení svých modliteb – bylo by pak třeba nalézt místo, kde tyto rozšíření modlitby přednášet ve společné modlitbě.
6. **Vzdělávání v komunikaci:** Nakonec padl také návrh na nalezení nějakého formátu (seminář, přednáška, kurz...) pro ty, kteří by se chtěli ve schopnosti „ujímat se slova odvážně a s láskou“ zdokonalit praktickým tréninkem.